

Ἐφθασε κ' ὁ Καραλῆς, πάντοτε μαυροσκίης,
κ' ἔπιερχον ἕπος πάντα τῶν κόνων τῆς Βουλῆς.

Κόττα κ' ἔγαν, μὲ μωαῖα,
Πατρὶνὸ φουστὰρελά.

Π. — Τὸν γκαρῶ, τὸν γκαρῶ... τὸν κολὸν Στρατιώτικα,
κ' ἔχει ῥίμα τῆσφι τοῦ μοναρχοῦ τῆν τόμπλα.

Φ. — Εἰς τὸ Θέρισον τῆς Κορητῆς βγαίνει Μάνος, βγαίνει Φούμης,
μὲ τουφέκι καὶ κουμπουρά...

Π. — Νὰ κοινά σὺν Ἐθοδωράκη κ' ὁ δημοφιλῆς Δραγοβίης,
ἢ ψηλοκαπελαδοῦρα.

Ὅρατε κ' ἢ ρεπομπλιμα μὲ βίλιμα φλογερὸν,
μόνον ὁ Κόντες, Φασουλῆ, δὲν φαίνεται παρὸν.

Φ. — Θά βγῆκε σὺν περικλυτὸν τὰ πάρη τὸν ἄερα του.

Π. — Πέθνε ταμπάκ' ὁ Τσαρλαμπῆς ἀπὸ τῆν ταμπάκαρα του.

Φ. — Βλέπω καὶ κἀδα Προσβετῆ καὶ κἀδα στενοβράκη
καὶ κἀποιος μὲ τὰ φῶ τῆσφι μιλῆ τὸν Ἐθοδωράκη.

Π. — Ὁ Βασιλεὺς, ὁ Βασιλεὺς, φωνάζει σὲ τοὺς φαστῆρας
ὁ Γιάννης ὁ κλητήρας.

Φ. — Ὁ Βασιλεὺς, ὁ Βασιλεὺς...

Π. — Πρόσπευε καὶ ἢ ἐκτάκτως.

Φ. — Ὁ Βασιλεὺς κ' ὁ Παύργης; μαζ' ἢ τῆς Προμηθῆσφι.

Π. — Ἰδοὺ, σὺν βῆμα προχωρεῖ, διγῆ κ' εἰρήνη πᾶσι.

Φ. — Πρόσπεε τάρα, Παυρῆ. τὸν λόγο θὰ διαβάσῃ.

Ὁ λόγος ὁ Βασιλικὸς
τῆ μάλιστα συνβολικὸς.

Π. — Βοὴ εἰ λές; Ὁ ἄναρχος σὺν λόγῳ κ' ἢ Κορῆ.

Φ. — Περί τῶν γάμων ῥηλεῖ τοῦ Παύργητος Ἀνδρέα

καὶ τῆς Ἀλκίης, προσφιλοῦς τὰ μάλα Προμηθῆσφι.

Π. — Καὶ σὺν παιδῶν σου, Φασουλῆ...

Φ. — Μεροί, μὲν σέε, Λίτση.

Κατόπιν ἢ περίοδος ἢ νέα προσομιλῆ
πῶς κατὰ πάντα σεβαστῆ
μέγας σταθμὸς θὰ καταστῆ

ἀριστερέραν ὀρεσμιδῶν σὺν διοικητικῆ,
τοῦτόσφι τῆν ἀσφάλειαν τῆς βίης Ρωμηροσύνης;
κ' ἀπονομῆν πρὸς ἄπαντας πλήρους δικαιοσύνης,
πρὸς δὲ καὶ τῆν βελτίωσιν τῶν ἐκπαιδευτικῶν,
καὶ δὴ τῆν διασφύμισιν τῶν οἰκονομικῶν.

Π. — Μὰ δὲν μοῦ λέε τί γίνεται τοῦ Ἐσίου μας ὁ λόπος;

Φ. — Ὅχι ἔπτον πρὸς ἀνάγκησιν ἄριστον καθιστώσας
τῶν οἰκονομικῶν
τῶν πολιτικῶν.

ἔσται καὶ τῆν κατασπλῆ πάσης διαπύτης ἔτης,
προσωπικῆς, πραγματικῆς, καὶ μὴ συνδρομητικῆς,
πρὸς τὰς τῆς διοικήσεως πολλὰς κ' ἀναριθμητοὺς
ἀνάγκας ἀπολύτους.

Καταλαβαίνεις τίτοια;

Π. — Πίτοια, βεὶ Ἀντία.

Φ. — Ὅδ μὴν μικρὰ καὶ πρόσκαιρος ἐνδείκνυται ὄψια
πρὸς θεραπειαν ἀναγκῶν τοῦ κράτους, κακοσύνθη,
κ' ἐπισχυσιν τῆς πίστεως πῶς τοῦ λαοῦ τὰ βῆρη
ἐν μέτῃ ὀριοθητόμενα τῶν ἀναγκῶν τῆς χώρας
εἰς τὰς παρούσας ὥρας,
ἴδιουσι δ. αἰδέσθαι βεβαίως κ' ἀπολύτως,
ὁδ μὴ κ' ἀδιακρίτως,
πρὸς τὰς ἀνάγκας πάντοτε τὰς πολιτικῶν,
μὰ καὶ τὰς ἰδιωτικῶν.

Π. — Ἀκόμη δὲν κατάλαβα, βεὶ Φασουλῆ, καθόλου.

Φ. — Ἐθέλωσιν οὐκος ὀριοθῆ τὰ τοῦ Στρατοῦ καὶ Ἐσίου,
ὡστε καὶ γίνῃ δυνατὴ κ' ἢ μετῶν χρηματικῶν
τῶν δύο τοῦτων κλάδων μας, τῶν πρώτων ἐν τοῖς πρώτοις.

κατὰ τοὺς χρόνους πιδανῆς ἀμύνης τῶν παρόντων
τῆς χώρας συμφερόντων.

Π. — Τι νὰ σοῦ πῶ, βρε Φασουλή, σ'τὸ τόχημα δὲν μπαίνω.

Φ. — Μὰ μὴτ' ἐγώ, βρε Περικλή, δὲν τὰ καταλαβαίνω.
'Ιδίως μέλημα θερμὸν αὐτῆς τῆς Κυβερνήσεως
ἔσται μελέτη διαρκῆς μετὰ πολλὰς φρονήσεως
τοσοῦτων παραγόντων μας πλοῦτοπαραγώνων
πρὸς βίον ἐνεργόν,
κί' ἐνίσχυσιν τῆς ἐθνικῆς συλλήβδην ἐργασίας
διὰ τῆς διοικήσεως καὶ τῆς νομοθεσίας.

Καὶ διευκολυνθήσεται μικρὸν κατὰ μικρὸν
εἰς μέλλον οὐ μικρὸν

κί' ἡ δεξιὰ τῆς παραγωγῆς
τῆς ἐγχωρίου ταύτης γῆς,

κί' ἡ τῶν εὐδαιμονῶν ἀξίως, πληρῶς ἀνευ φόρων ἄλλων,
κί' οἱ κραταιοῦμενοι δεσμοὶ τοῦτεῦθεν ἐπὶ μύλλον
κί' ἀσφαλείας συναρμυζόμενοι τοῦ κράτους τῆν ἰδέαν
πρὸς ἐργασίαν ἐθνικὴν τὰ μέγιστα σπουδαίαν.

Π. — 'Μίλα μου κορακίστικα γὰρ νὰ σὲ καταλάβω.

Φ. — Μὰ τοῦτα νὰ συμβολισμὰ κί' ἐγὼ δὲν πέρνω κάβο.
Δὲν βγάξεις τόχημα, μὲν ἀέρ, σοο καὶ νὰ προσέξης.

Π. — Θαρρῶ πὼς τοῦ Στριφτόμπολα δὲν θὰ τοῦ φύγη λέξις.

Φ. — 'Ἡ σαφροτάτη δὴλωσις τῆς γνώμης τοῦ λαοῦ
ὑπὲρ τῆς Κυβερνήσεως σαφέρος ἀγαθοῦ
κράτους τὴν πεποθήσιν πὼς κί' ἄλλων τῶν χρωμάτων
οἱ σοβαροὶ πατέρες
περὶ τῆς σοβαρότητος πεισθέντες τῶν πραγμάτων
ἐν ταύταις ταῖς ἡμέραις,
θέλλουν συντρέξει τάχιστα μετ' ἔθελουσιᾶς
πρὸς ἔκβασιν ἐπιτυχῆ τοιαύτης ἐργασίας,
ἤνπερ τὸ Στέμμα κί' ὁ λαὸς θερμῶς ἐπιδικᾷκει
μὲ τοῦ παπποῦ τὰ σχέδια καὶ μὲ τοῦ Θεοτόκη.

Καὶ νῦν Συνδόςου σοκοτικῆς τὴν ἐναρξίν κηρύττει
κί' ὁ λαὸς ἐτελειώσῃ, βρε Περικλή φροδίτη.

'Ο Βασιλεὺς ἀναγορεῖ καὶ τοῦ φωνάζουν ζήτησ,
κί' ἐγὼ λοιπὸν μετὰ χαρᾶς τὴν ἐναρξίν κηρύττω.

Π. — Τι λόγος!.. γρήγορος, πρόβλημα καὶ σ' ἄλλους καὶ σ' ἐμένα...
πάει χαμένος ὁ καιρὸς...
βεβαίως κἀπορος μαλλιαρὸς
σὲ γλώσσα καθαρεύουσα τὸν ἔχει καμωμένα.

Ἀδὸς ὁ λόγος, Φασουλή,
μῆτε γὰρ σχέσεις ὀμιλεῖ,
καὶ στέκει σὰν ἐμβρόντητος καθάνας πατριώτης
καὶ δὲν ὑπάρχει σήμερον καμμία βεβαδότης
ἐν κί' ἡ περιπέτοσος Ἑλλὰς
τῆς κάλπης καὶ τῆς φλόγος
ἐγγὺ τὰς σχέσεις ὀμιλεῖ
μὲ τὰς ἀντάμεις διας.

Ἀκαίως δὲ διέποντος καὶ πάλιν τὰ κοινὰ
τοῦ γέροντος Κορδονά,
μ' ἐμένα συλλογίζεται καὶ τρέμει κἀνθε βλάμης
μήπως ἐπέλθῃ σὺγκρούσις πρὸς διας τὰς ἀντάμεις.

Φ. — Πάμε ν' ἀκούσασμε τὴν ἄντ' αὐτῶν σ'τὰ κερφεῖνα.

Π. — Τι λόγος!.. δὲν ἀνέφερε καὶ γὰρ Μανδονία.

Φ. — Ἴσως νὰ διαφραίνετο σ'τοῦ λόγου τὰς γραμμάς,
μὰ φαίνεται δὲν ἔγινε καταληπτὴ ὁ ἔμψ.

Π. — Τῆς σκληρᾶς ἐμπήσετε πλήθῃ νυσταλία...
ἤλθε πάλιν ἡ Βουλὴ τῶν Ρωμηῶν ἡ γόρσα...
εἶδα καὶ τοὺς Πρίγκηπας καὶ τὸν Βασιλέα,
κί' ἀκουσα τὸν λόγο του, μὰ δὲν τὸν ἐνόησα.

'Ἀπ' τὸ σπῆτι φύγαμε,
'στὴν παράτα πῆγαμε,
γὰρ τὸν λόγο τρέξαμε
καὶ σ' αὐτὸν προσέξαμε,
ἀλλὰ γὰρ δὲν κωλύσαμε
καὶ τὸ μετανοήσαμε.

Φ. — Πάμε, βρε Περικλέτο κακομοιρῆ,
'τελειώσῃ κί' αὐτὸ τὸ παγηρῆτι.
Φεύγει τοῦ ποδογῆτου τὸ μπουκίτο
καὶ μούτρα βουλετικῶν οὐραγονοτάγκικα,
δὲν φαίνεται σ'τὴ σάλα, Περικλέτο,
κί' ὁ κύριος ἐκείνος μὲ τὰ πράγματα.

Φεύγει κί' ὁ Θεοδώρης μὲ συνοδείας,
μὰ δὸσος μὲ ξυλίας ὄσας μορδοίσης,
καὶ πάμε νὰ τὰ ποῦμε κατ' ἴδιαν
νὰ δοῦμε τι θὰ γίνῃ μὲ τὰς σχέσεις.

Καὶ καμπόσας ποικιλίας,
μ' ἔλλους λόγους ἄγγελίας.

'Στὴ σάλα τῆς Ἐσπερινῆς, ποῦσαν προσκεκλημένοι
ἀκροατὰ διάφοροι κί' ἀπὸ τὰ δύο γένη,
ὁ Πι Δημητρακόπουλος μὲ λόγους γλαυροῦς
ἐνὸς παρὰ τοὺς ἔκανε τοὺς σαχλομαλλιαροῦς,
καὶ τρωδαοῦρους ἔλουσε τῆς μαλλιαρῆς μαλᾶκας
μεγάλως συγγενεόντας μὲ τοὺς γνωστοῦς τῆς Πλάκας.

'Στοῦ Τοιμωνίδη τρέξετε, κυρταὶ καὶ κοπέλαις,
καὶ πάρτε τοῦ κελουαγοῦ μεταξωτὰς ὀμπρέλαις.

'Στοῦ Τοιμωνίδη τρέξετε, τοῦ Ζήσου τοῦ γνωστοῦ,
ποῦ χαίρει φήμην ὀμπρελᾶ τωρὸν θαυμαστοῦ.

'Ὀ μωρότεις δίων τῶν εἰδῶν τῆς ἐποχῆς,
κομψότεις, λεπτότεις, καὶ κόσος ἀνοχηῆς.
Σὰς βεβαῖω, κυρταὶ μου, πῶς μῆτε σ'τὸ Παρσι
δὲν βρισκοῦνται παρόμοιοι ὀμπρέλαις σὰν τοῦ Ζήσου.
'Ὀδὸς Ἀλόλου... γρήγορα νὰ πάτε δίχως ἄλλο...
ἔχει κί' ὑποκατάστημα σ'τὸν Πειρατὸν μεγάλο.

Εἶχα καιρὸ, μορῆ παιδιὰ, νὰ φάω τὸ γνωστὸ
τῆς ραπτικῆς κατῆσθημα τὸ κομοστακουστοῦ,
τοῦ Γεωργίου τὸ κατῆσθημα τοῦ Μπαπαϊωάννου,
ποῦναι τὸ καταφύγιον κἀνθε προτενοσιάνου,
κα' σ'τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν φεγγολοεὶ καὶ λάμπει,
κί' ὄπορος τὸ βλέπει σ'ταματᾷ καὶ θέλει μόνον νᾶμνη.
Τὰ χειλόδηρα, βρε παιδιὰ, μᾶς ἤλθαν τὰ Μαρτινικα
καὶ τρέξετε νὰ κόψετε τὰ ροζα καὶ ἀνοχέξτικα.
Τὰ χειλόδηρα κελαιδοῦν καὶ τῆς φοιλαῖς τῶν στήθων,
κί' ὄσοι μ' ἐλλίδια τρέπονται πῶς ὄπορος θὰ γίνουσι
ἀς πείσονται σ'τὸ κατῆσθημα τοῦ Γεωργίου μὲ παρὰ
νὰ καταλάβουν τι θὰ πῆ βλάδα μὲ φορὰ.
Εἶναι τεχνίτης θαυμαστός ὁ Παπαϊωάννου
καὶ γὰρ τὸ μπόι γίγαντος καὶ γὰρ τὸ μπόι ἴννου.